

Република Србија
УПРАВНИ СУД
8 У. 8478/10 (2009)
31.03.2010. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Зорице Китановић и Руже Урошевић, чланова већа, са судским саветником Вером Маринковић, као записничарем, у управном спору тужиоца А.А. из ..., Ул. ... бр. ..., против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Управа за управне послове, 03/10 бр. 205-542/07 од 12.05.2008. године, у предмету престанка својства избеглог лица, у нејавној седници већа одржаној 31.03.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Управа за управне послове, 03/10 бр. 205-542/07 од 12.05.2008. године.

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Врховног суда Србије У. 5526/05 од 31.05.2006. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена

на решење Комесеријата за избеглице Републике Србије бр. 207-17035/7 од 10.05.2007. године, којим је укинут статус избеглог лица тужиоцу.

Тужилац је тужбом оспорио законитост решења туженог органа због непотпуно и погрешног утврђеног чињеничног стања, погрешно примењеног материјалног права и повреда правила поступка. Истиче да се из оспореног решења не види о каквим се променама места боравка ради, јер он одлази у земљу порекла само ради решавања имовинских и статусних питања без намере трајног повратка, да је статус избеглице стекао 1995. године и да је непрекидо настањен у Предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима из оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управном суду су дана 01.01.2010. године, на основу члана 89. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова ("Сл. гласник РС", бр. 116/08 и 104/09), уступљени предмети Врховног суда Србије и окружних судова у којима до 31.12.2009. године, није донета коначна одлука, а за које је надлежан Управни суд, сагласно члану 29. став 1. истог Закона.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета, поступајући на основу одредбе члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" бр. 111/09) по правилима поступка прописаних одредбама Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96), Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења се види да је оспорено решење донето у извршењу претходне пресуде Врховног суда Србије У. бр.

5526/05 од 31.05.2006. године, којом је уважена тадашња тужба тужиоца и поништено решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Управа за управне послове бр. 03-205-1443/05 од 22.06.2005. године, којим је одбијена, као неоснована, жалба тужиоца, изјављена против решења Комесаријата за избеглице Републике Србије бр. 207-17035 од 31.01.2005. године, а којим је тужиоцу укинут статус избеглог лица – прогнаног лица и стављено ван снаге раније решење првостепеног органа, на основу кога је издата тужиоцу избегличка – прогнаничка легитимација бр. ... од године, с тим да ће иста престати да важи по правоснажности ожалбеног решења.

Поступајући у извршењу ове пресуде, којом је туженом наложено да у поновном поступку одлучивања отклони све наведене пропусте, те је при том указано и на одредбу из чл. 61. Закона о управним споровима, тужени је донео оспорено решење. Из образложења оспореног решења произлази да је наведена одлука донета из разлога што тужилац није пријавио промене које су наступиле од признања својства избеглог – прогнаног лица. Наведену одлуку према образложењу засновао је на томе да је првостепени орган правилно утврдио да је именовани у држави претходног пребивалишта остварио правну заштиту тако што је регулисао пребивалиште и пензију, а да те промене није, у смислу чл. 18. ст. 1. тач. 2. Закона о избеглицама пријавио.

Међутим, по налажењу овог суда, овај спор за сада се не може расправити на основу чињеница утврђених у управном поступку, јер у спроведеном поступку није утврђено потпуно чињенично стање. Наиме, у управним списима нема доказа да је тужилац несумњиво у међувремену извршио промену свог боравишта и да се вратио у државу свог претходног пребивалишта, односно нема доказа да је лице – тужилац добровољно вратио да би се настанио у земљи коју је напустио. Наиме, из списка следи да тужилац има пребивалиште у ..., на адреси Ул. ... бр. ..., Општина ..., да има држављанство ... да остварује пензију у ... и да је поднео захтев за враћање имовине у

Поред тога, одредбом чл. 18. тач. 2. Закона о избеглицама ("Сл. гласник РС" бр. 18/92 и 45/02), изричито је прописано да избеглица губи права утврђена овим

Законом ако не пријави промене у својству избеглице које су од битног утицаја на остваривање права избеглица или на пријаву промене боравишта. Такође, према чл. 1. Ц (1) Конвенције о статусу избеглица из 1951. године, статус избеглице престаје ако је то лице "добровољно поново затражило заштиту у земљи свог држављанства", а према чл. 1. Ц (4) наведене Конвенције, да се избеглички статус губи ако се "лице добровољно вратило да би се настанило у земљи коју је напустило". Међутим, противно чл. 199. ст. 2. Закона о општем управном поступку, тужени према образложењу оспореног решења не наводи које су то конкретне промене и докази, а које су наводно наступиле у међувремену на страни тужиоца, којим је према наведеној одредби Закона о избеглицама и Конвенцији о статусу избеглица, биле од утицаја на остваривање права истог као избеглице. Такође, не наводи ни на основу којих конкретних чињеница и разлога је ценио да је правилно поступио првостепени орган утврдивши да именовани није пријавио промене које су наступиле од признања својства избеглог лица, сходно чл. 18. ст. 1. тач. 2. Закона о избеглицама. Такође, противно чл. 235. ст. 2. Закона о општем управном поступку, према образложењу оспореног решења, не само да од стране туженог нису оцењени било који наводи жалбе већ нису ни ближе констатовани у истом.

Стога, иако се у уводу образложења оспореног решења наводи да је поступљено у свему у смислу чл. 61. Закона о управним споровима, у извршењу пресуде Врховног суда Србије и у поновљеном поступку нису отклоњене повреде правила поступка, чињенично стање је остало непотпуно утврђено, због чега се није могло утврдити и да ли је правилно примењено материјално право.

Са изнетих разлога, оспореним решењем је повређен закон на штету тужиоца, па је Управни суд, применом одредбе чл. 41. ст. 2., у вези чл. 38. ст. 2. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ", број 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе суда изнете у овој пресуди, обавезне за тужени орган у складу са чл. 61. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 31.03.2010. године, 8 У. 8478/10 (2009)

Записничар
Вера Маринковић,

Председник већа – судија
Душанка Марјановић,

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Саво Босанац

СК/10